

RASSPECIAL: DE AIREDALE TERRIER

DE GESCHIEDENIS VAN HET RAS:

De Airedale ontstond aan het einde van de 19de eeuw in het Engelse graafschap Yorkshire, hij is dus een vurige Engelsman uit het hoge noorden, een tijdgenoot van Shakespeare, die danst op zijn vier benen en waarvan de ogen vuur schieten.

Men neemt aan dat dit ras, is voortgekomen uit de Engelse Terriër en de Otterhound. Maar alle hondentypes die dit ras gemaakt hebben, stonden zeker al op hun poten te dansen in de vroegere tijden van Elizabeth I en Henri VIII. De vele kleine terriërs en de grotere hounds die samen galoppeerden in de dolle jachtpartijen van toen. Oorspronkelijk werden ze gefokt voor de jacht op otters.

Een wonderlijke combinatie, die Airedale terriër, een gelukkig samengaan van bijna tegenstrijdige helften. Want een echte terriër is uiteraard klein. Hoogbenig of laagbenig, doet er niet toe, hij moest passen. Dus het echte aardewerk was niet voor de Airedale. De oude Engelse auteurs beweren wel dat het oorspronkelijk werk van de terriër het vernietigen van ratten, wezels, wilde katten, marters en alle weerbare prooidieren, die vroeger toen er minder gecultiveerde landbouwgronden en evenmin pesticiden waren. In zijn Terriërboek van 1894 vertelt Rawdon Lee, dat er al 50 jaar lang in Yorkshire in de vallei van de Aire (zie foto) en langs nog een paar andere visrijke riviertjes uit de buurt een grote terriër te vinden is die goed zwemt, jaagt, doodt en daarbij nog een vriendelijk karakter heeft. Ze waren te vinden bij jachtopzieners bij gewone jagers, ze bewaakten het erf en hielden het schoon van ongedierte, men vond ze ginder overal. Vroeger leken ze veel meer op een hound dan op een terriër, hun lichaam was zwaarder en ze hadden logge, lange houndoren. Nu zijn ze fel verbeterd, het oor is kleiner geworden en netjes gevouwen. Ze zien nu uit als een knappe terriër

DE RASKENMERKEN:

Scherp van uitdrukking, snel van beweging , in gespannen verwachting bij elke beweging. De aard blijkt uit de uitdrukking van de ogen en de dracht van de oren en de staart.

Algemeen voorkomen

De verschillende delen van de hond moeten met elkaar in verhouding zijn en een harmonisch geheel vormen. Bij het lopen moeten de benen recht vooruit bewogen worden.

De voorbenen staan loodrecht en zijn evenwijdig met de zijden. De voortstuwende kracht wordt ontwikkeld door de achterbenen; de volmaakte gang vindt men bij de terriër, die lange dij en gespierde schenkels heeft en goed gehoekt is in de knieën, hetgeen een krachtige naar voren uitgrijpen van de achterbenen toelaat. Op ons toelopend gezien, moeten de voorbenen een voortzetting vormen van de rechte lijn van het front, de voeten even ver van elkaar als de ellebogen. Bij stilstand is het dikwijls moeilijk te constateren of de schouders van de hond te ver van de borstkas afstaan, maar zodra hij gaat lopen, wordt het gebrek als het bestaat zichtbaar, daar de voorvoeten dan de neiging hebben te kruisen.

Wanneer de schouders dicht tegen de borstkas staan, hebben de voeten de neiging wijder uiteen te gaan. Wanneer de sprongen naar binnen gedraaid zijn(koehakken), worden de knieën en voeten naar buiten gedraaid, hetgeen een ernstig verlies aan stuwkracht tengevolge heeft. Wanneer de sprongen naar buiten gedraaid zijn, is er de neiging de achtervoeten te kruisen.

Hoofd en schedel

De schedel moet lang en vlak zijn, niet te breed tussen de oren en lichtelijk versmallen naar de ogen. Het hoofd moet in goede verhouding zijn met slechts weinig verschil in lengte tussen schedel en voorsnuit. De schedel moet vrij zijn van rimpels, stop nauwelijks zichtbaar en de wangen vlak en niet vol. De voorsnuit moet goed gevuld zijn voor de ogen, zonder oplopende neus en mag direct onder de ogen niet ingevallen zijn, maar toch moet, doordat de snuit daar fijn is uitgesneden, de indruk van wigvormigheid en alledaagsheid voorkomen. De boven en onderkaken moeten diep, sterk en gespierd zijn, daar een krachtige voorsnuit bij de Airedale zeer gewenst is. Toch moet er geen buitensporige ontwikkeling van de kaken zijn, waardoor de wangen de indruk maken rond en bol te zijn. Lippen strak sluitend. De neus moet zwart zijn.

Ogen

Moeten donker van kleur zijn, klein, niet uitpuilen, vol terriër-uitdrukking, fel en schrande.

Oren

Moeten V-vormig zijn, zijwaarts gedragen, klein, maar in verhouding tot de grootte van de hond. De bovenlijn van het gevouwen oor moet boven het schedelvlak uitsteken. Een dood, langs het hoofd hangend oor, zoals dat van een jachthond is fout.

Mond

Tanden sterk en gelijkmatig, in staat onwrikbaar te sluiten.

Hals

Droog, gespierd, van middelmatige lengte en dikte, zich geleidelijk verbredend naar de schouders en vrij van keelhuid.

Voorhand

De schouders moeten lang zijn, goed achteren liggen en schuin naar de rug toe lopen; schouderbladen vlak. De voorbenen moeten volkomen recht zijn, met zware beenderen, de ellebogen loodrecht op het lichaam, vrij langs het lichaam bewegend.

Romp

De rug moet kort zijn, sterk, recht en vlak, zonder een zweem van slapheid. Lendene gespierd. Ribben goed gerond. Bij een hond die goed ontwikkelde ribben heeft en kort is, is er maar weinig ruimte tussen ribben en heupen. Als de hond lang van rug is, vertoont hij daar enige slapheid. Borst diep maar niet breed.

Achterhand

Moet lang en gespierd zijn, zonder af te lopen. Dijen lang en krachtig, met gespierde schenkels, knieën goed gehoekt, niet naar buiten of naar binnen gedraaid. Sprongen goed laag en van achteren gezien evenwijdig aan elkaar.

Voeten

Moeten klein, rond en gesloten zijn, met goed gevulde eeltkussens en matig gebogen tenen, noch naar binnen noch naar buiten gedraaid.

Staart

Moet hoog aangezet zijn en vrolijk gedragen, maar niet over de rug gekruld. Moet krachtig en gevuld en van behoorlijke lengte zijn.

Vacht

Moet hard, dicht en draadachtig zijn en niet zo lang dat zij er haveloos uitziet. De vacht moet glad en gesloten zijn en lichaam en benen goed bedekken. De bovenzacht is hard, draadachtig en stug; de ondervacht is van korter en zachter haar. Sommige van de hardste vachten zijn kronkelig of enigszins gegolfd, een gekrulde beharing is afkeurenswaardig.

Kleur

Het hoofd en de oren, met uitzondering van een aftekening op beide zijden van de schedel, moeten taankleurig (= tan) zijn, oren donkerder dan de rest. De benen tot aan de dij en de ellebogen zijn eveneens taankleurig, het lichaam is zwart of donkergrijs.

Grootte en gewicht

Schouderhoogte reuen ca. 58,5 tot 61 cm., tevenca. 56 tot 58,5 cm. Gewicht evenredig aan hoogte en type.

Ofschoon deze standaard veel uitvoeriger is dan de eerste, blijft hij toch in veel opzichten aan de vage kant terwijl afgezien van de schouderhoogte, geen exacte maten, laat staan verhoudingsgetallen worden gegeven. Degene die nooit een Airedale onder ogen heeft gehad, zal dan ook met deze standaard in de hand niet in staat zijn zich een beeld te vormen van de ras, terwijl de kenner en/of keurmeester even min een exemplaar uitsluitend op basis van de raspunten kan beoordelen zonder deze te interpreteren, terwijl iedere interpretatie van elke andere interpretatie kan verschillen

OPVOEDING:

De eerste twee maanden is de fokker verantwoordelijk voor de nog kleine pups, die hij of zij met veel liefde en ervaring zal verzorgen en opvoeden. Nu is het aan u, om de verdere opvoeding zo goed als mogelijk te volbrengen.

De raadgeving van uw fokker goed volgen, de goed bedoelde raadgevingen van andere hondenbezitters komen pas op de tweede plaats. Goede boeken over opvoeding vindt u in de boekhandel.

Enkele algemene regels die men in acht moet nemen.

- Regelmatige voedingstijdstippen aanhouden. Enkel zoveel voedsel aanbieden, als bij een maaltijd met goede eetlust verorbert wordt, en de voeding en drinkkom steeds iets hoger plaatsen, om de nog weke gewrichten en benen te ontlasten.
- Rekening houden met de slaapbehoefte van de pup.
- Na elke eet en slaapbeurt, de pup buiten laten zodat hij of zij hun behoefte kunnen doen.
- Regelmatig kammen en borstelen van borst, rug, benen en aan de kin, is nodig voor het goed doorbloeden van de huid, waarmee de weke pupharen kunnen verwijderd worden, zodat uiteindelijk de echt harde haren goed kunnen uitgroeien.

Over opvoeding van honden zijn zeer veel theorieën en meningen door verschillende specialisten beschreven.

Ondervinding door jarenlange omgang met een bepaald ras is nog steeds de beste leerschool. Luister niet naar iedereen, sommige tips die heel goed kunnen helpen bij een bepaald ras zijn soms nefast voor uw Airedale.

De hond een verre afstammeling van de wolf is een roedeldier en als men het leven van een wolf eens nader bekijkt ziet men bij onze gedomesticeerde honden toch nog veel gelijkenis.

Een pupje die bij U thuis komt beschouwt U en uw familie en andere huisdieren als zijn roedel, aan U om de taak van roedelleider op U te nemen en de pup te wijzen op zijn plaats in de roedel, namelijk de laagste in rang daar kan geen twijfel over bestaan en zo zal het pupje direct weten waar zijn plaats is en er zich goed bij voelen. De pup zal wel eens trachten hoger in de rang op te klimmen en misschien roedelleider trachten te worden (de ene pup is al dominanter dan de andere) dit moet U zeker vermijden door een consequente opvoeding.

Als de pup bij U thuis komt op de leeftijd van 7 à 8 weken is dit ideaal om te beginnen met zijn opvoeding, hij is nu volop in zijn inprent periode (tussen de 3 à 8 weken) de indrukken die hij nu opdoet zal hij zijn verder leven nooit meer vergeten. Bij de fokker heeft hij al een eerste fase van inprenting meegemaakt, zoals contact met mensen, kinderen geluiden, andere dieren enz. nu is het aan U om met het pupje zoveel mogelijk te doen bv. Hem meenemen in de auto, op markten, bij mensen of dieren enz.

Een van de interessantste dingen die U zeer goed kunnen helpen bij de opvoeding en ook daarna is de hondenbench, als U hem daar vroeg aan gewend maakt zal hij zijn bench als zijn eigen veilige hol gaan beschouwen en er met zeer veel plezier gaan in liggen. De voordelen voor U zijn talrijk:

- veilige slaappleats (een hond zal nooit zijn eigen slaappleats bevullen)
- Kan niets stuk bijten
- Als U eens weg moet hoeft u niet bang te zijn dat hij bv. De poten van uw duur antiek kastje heeft stuk gebeten, enz.
- De bench kunt U gelijk waar plaatsen of meenemen (bij vrienden, op bezoek of op reis)
- En echt de hond vindt dit helemaal niet eng integendeel dit is zijn geliefde stek daarin voelt hij zich veilig en op zijn gemak.

Met een jonge pup moet U veel geduld hebben het is tenslotte maar een baby, maar hij leert wel ontzettend vlug ook slechte dingen, als hij nog bij de moeder is het zij die de pup opvoed en soms niet zo zacht: b.v. de pup bijt in uw handen , aan kleren enz. doet hij dat bij zijn moeder dan wordt hij eens flink op zijn plaats gezet door hem in de nek te bijten, en zal daarna wel opletten om dit nog eens te doen.

Het beste wat U kunt doen is hem ook eens flink in de nek nijpen (niet schudden want dat is in wolventaal een prooi trachten te doden)

Doe de pup na enkele dagen een bandje om de hals, in het begin zal hij dat wel niet leuk vinden maar na een paar dagen is dat gedaan.

Leer hem dan zo spoedig mogelijk aan een riempje lopen, doet dit op speelse wijze door hem bv. te lokken met een speeltje.

Als U ergens gaat moet de hond uit de weg gaan niet U, jij bent tenslotte de leider.

Zo zijn er talrijke voorbeelden die helpen bij de opvoeding van uw hond, echter te talrijk om hier allemaal te vermelden.

Het eerste jaar is heel belangrijk en zullen zijn verdere ganse leven beïnvloeden zowel goed of slecht, het is aan U gelegen of je een goede, gemakkelijke, vriendelijke wel opgevoede hond hebt die overal mee naar toe kan en geen problemen veroorzaakt of een probleem hond hebt waar het moeilijk met te leven is.

VERZORGING:

Wat de dagelijkse verzorging van zijn uiterlijk betreft, maakt de Airedale terriër het zijn baas niet bijster moeilijk. Het grootste deel van het jaar is een dagelijkse borstelbeurt met een stevige kortharige borstel of borstelhandschoen ruimschoots voldoende om eventuele losse haren te verwijderen en de huidstofwisseling te activeren. Dit borstelen geschiedt altijd met de richting van de haren mee, dus van het hoofd naar de staart en op de benen van boven naar beneden. De borstels wast u regelmatig uit in water met een scheutje ammoniak, de handschoen wordt stevig uitgeklopt. Kammen beperkt u tot een minimum, daar u met kammen te veel haar, vooral onderhaar uit de vacht trekt. Waar voor iedere uitgetrokken haar een nieuwe in de plaats komt, ontstaat op die manier een vacht, die zowel rijp(=dood)haar als nieuw haar bevat, waardoor het trimmen zeer bemoeilijkt wordt. Daarom beperkt u er zich zoveel mogelijk toe met een grove, stomptandige kam alleen de baard uit te kammen en de beharing op de benen uit te klit te houden. Wassen zal bij een Airedale zelden nodig blijken, tenzij hij kans heeft gezien zich in een hoop visafval of op het een of andere dierlijken te wentelen. Gebruik in dat geval een goede hondezeep, zoals die voor de mens in de handel wordt gebracht, maar onder geen beding een synthetisch wasmiddel, wat de fabrikant daarvan ook beweren mag. Spoel alle zeepresten met ruim water weg, droog de hond flink af met een ruwe badhanddoek en houdt hem, om alle gevaar uit te sluiten, nog tenminste een uur binnen in een warm en tochtvrij vertrek.

Na de dagelijkse borstelbeurt maakt u de ogen schoon met een zindelijk doekje. Als u dat niet geregeld doet, zet zich de normale afscheiding vaak vast in de hoeken en vormt daar korsten. Na de ogen komen de oren aan de beurt. Deze kunt u reinigen met een vochtig oorsponsje waarna u ze zorgvuldig droog maakt met een watje op een stokje, zoals deze voor mensenbaby's. Bij abnormale uitvloeiing of wanneer er uit het oor een onaangename geur komt, gebruikt u een goed oorpoeder, zoals dat in diverse merken verkrijgbaar is in iedere goede winkel voor dierenbenodigdheden. Blijkt de uitvloeiing hardnekkig, raadpleeg dan zonder verwijl uw dierenarts.

Bij een jonge hond vergt het gebit weinig onderhoud, zeker wanneer u hem op de juiste wijze voedt, zijn vlees rauw en in grote stukken geeft en hem voldoende zachte botjes verschaft om op te knauwen. Eventueel kunt u het gebit af en toe poetsen met wat geslipt krijt op een bevochtigde tandenborstel, maar nodig is dat nauwelijks. Als de hond aan het wisselen is, doet u er verstandig aan iedere dag even te controleren of het gebit goed doorkomt en of de elementen van het melkgebit vanzelf wel uitvallen. Vooral de hoektandjes willen nog wel eens blijven staan en worden dan door de blijvende elementen slechts opzij gedrukt. Wrikt u er zelf maar liever niet aan. Als het nodig mocht blijken, heeft uw dierenarts ze er in een wip uit.

Maar als uw hond geregeld een zacht botje ter beschikking heeft om op te kauwen, zult u zijn hulp waarschijnlijk niet hoeven in te roepen. Ook de gele aanslag die bij oudere honden vaak optreedt en die meestal een kwalijke reuk met zich brengt blijft dan wel achterwege. Treed hij desondanks op, dan is hij met poetsen gewoonlijk wel te verwijderen, terwijl in hardnekkige gevallen de dierenarts over instrumenten beschikt waarmee hij het zaakje in een oogwenk in orde heeft.

Honden die zelden op harde bodem lopen, hebben vaak (te) lange nagels, en te lange nagels splinteren gemakkelijk en scheuren bovendien vlugger in dan nagels van de juiste lengte. Het beste is dan ook, ze regelmatig bij te houden met de grove ijzervijl. Moet er in een keer veel af, dan hebt u een scherpe nageltang van groot formaat nodig. Deze wordt zo op de nagel geplaatst, dat hij van boven naar beneden snijdt en dus niet nagel zijdelings samen drukt daar dit pijn veroorzaakt en dus ook het werken bemoeilijkt. Pas op, dat u niet het leven raakt, want dat doet eveneens pijn en veroorzaakt bovendien een hardnekkige bloeding. Bij witte nagels ziet u gemakkelijk hoe ver u kunt

gaan, maar een Airedale heeft nu eenmaal geen witte nagels, hij behoort ze althans niet te hebben, en dan kan een leek beter een tikje te voorzichtig zijn. De nagel van de vijfde teen van de voorvoet, bij de fokprodukten van slordige of onwetende fokkers, soms ook die van de vijfde teen aan de achtervoet, komt nooit met de grond in aanraking en moet dus wel echt in het oog gehouden worden om te voorkomen dat hij in het vlees zal groeien. Daarom is het gewenst deze overbodige aanhangsels kort na de geboorte te laten verwijderen. Heeft de fokker dit verzuimd en baren zij ongemak, doktert u dan maar liever niet zelf, maar roep de dierenarts erbij.

Een hond, maar zeker een jonge hond behoort vrij te zijn van parasieten, die wij in grote lijnen kunnen verdelen in inwendige en uitwendige. Ze kunnen verdeeld worden, om de zeldzame vormen nu maar even buiten beschouwing te laten, in spoelwormen, lintwormen en oxyura of maden. De eerste, uit twee soorten bestaande groepen is de gevaarlijkste. De laatste de onschuldigste, want alleen maar hinderlijk.

Aan spoelwormen gaan waarschijnlijk meer welpen ten gronde dan de gevreesde hondeziekte. Vaak is de aanwezigheid van deze parasieten al te constateren aan het uiterlijk van het dier, maar lang niet altijd neemt men magerte, een doffe vacht, het abnormaal opgezette buikje, de oprispingen na het eten, het vele drinken, het staan en lopen met opgetrokken rug ernstig, die voorkomen bij deze besmetting en een onbedrieglijk teken vormen.

Een gewetensvol fokker zal de moeder voor en tijdens de dracht een wormkuur geven om te voorkomen, dat de jongen reeds voor de geboorte met spoelwormen worden geïnfecteerd. Bovendien zal hij de jongen in de vierde en de zesde week eveneens een wormkuur doen ondergaan, zodat hij er praktisch zeker van kan zijn, dat hij ze schoon aflevert. Het is dan aan u, de nieuwe eigenaar, het diertje ook wormvrij te houden.

De aanwezigheid van spoelwormen is over het algemeen gemakkelijk vast te stellen, omdat ze dikwijls met de uitwerpselen mee naar buitenkomen of zich in braaksel bevinden.

Maar het feit dat u geen spoelwormen in de ontlasting vindt en dat uw jonge hondje niet braakt of althans langs deze weg geen spoelwormen verwijdert, wil nog niet zeggen dat hij er vrij van is. De spoelworm is 3 tot 8 cm. Lang, lichtrood, geelachtig of wit van kleur, 1 tot 2 mm dik en zoals de naam al zegt, spoelvormig. Gevaarlijk voor uw viervoeter is ook de lintworm, die in verschillende soorten kan voorkomen. Zijn aanwezigheid is vaak vast te stellen aan de rijpe leden die met de ontlasting meekomen en die er bij de meest voorkomende soort uitzien als meloenpitten, zij het dat zij de eerste ogenblikken van hun verblijf in de buitenlucht nog flauwtjes bewegen. Deze soort wordt overgebracht door vlooiën, een reden te meer om uw hond vrij te houden van dit ongedierte. Ten aanzien van een lintwormkuur dient u in ieder geval uw dierenarts te raadplegen.

Onschuldiger dan de lintworm en spoelworm zijn de vrij zeldzaam voorkomende oxyura, de witte, draadvormige wormen die zich in de endeldarm ophouden. Ze worden van 5 tot 8 cm lang en veroorzaken een heftige jeuk, waarvan de hond zich probeert te bevrijden door bijten of sleetjerijden: zich, met zijn achterste op de vloer zittend, met behulp van zijn voorbenen voortbewegen. Dit kan echter ook wijzen op verstopte of ontstoken anaalklieren. Een klyasma van in gekookte knoflook wil meestal wel helpen, mits men de behandeling met tussenpozen van enige dagen een paar maal herhaalt.

De uitwendige parasieten kunnen we verdelen in vlooiën, luizen, mijten en teken.

Op vlooiën die niet alleen fungeren als overbrengers van de lintworm, die zij tot tussengastheer

dienen, maar tevens door het krabben en bijten waartoe ze de hond aanzetten, aanleiding kunnen geven tot het ontstaan van hardnekkige uitslag en eksemen, moeten wij onze viervoeter vooral in de warme zomerdagen regelmatig onderzoeken. Er zijn talrijke bestrijdingsmiddelen in de handel. Degene die DDT/HCH bevatten, moet ik u met klem ontraden, ongeacht de aanbeveling op de verpakking.

Wilt u de springertjes afdoende bestrijden, dan zult u tegelijkertijd de mand van de hond, zijn matras, zijn nachthok en wat dies meer zij moeten ontsmetten.

Door een zgn. Vaponastrip (Shell Chemie) op te hangen in de vertrekken, waar de hond het meest verblijft, bestrijd u vlooiën en luizen op afdoende wijze.

Tegen luizen, de hond wordt door twee soorten bezocht, is er geen beter middel dan een bad met de eveneens HCH bevattende Hexazeep.

Van de mijten komen vier soorten voor. De gewone schurftmijt, die scabies(schurft) veroorzaakt, maakt het noodzakelijk de dierenarts in consult te roepen. Denk niet dat uw hond onmogelijk schurft zou kunnen hebben. Ook het best verzorgde exemplaar kan ermee besmet blijken, als hij maar een ogenblikje gespeeld heeft met een geïnfecteerde soortgenoot. In tegenstelling tot de nog steeds algemeen verspreide opvatting, is schurft niet alleen zeer goed te genezen, maar dit zelfs binnen enkele dagen, althans in de meeste gevallen.

De mijt die de zgn. rode schurft of jeugdschurft veroorzaakt, levert een typisch probleem op. De aandoening die hij teweeg brengt is zelden ernstig te noemen, maar bijna altijd hardnekkig. In dit geval de dierenarts raadplegen; ook hij heeft dit probleem nog niet voor de volle 100% onder de knie, maar hij weet er in ieder geval meer van dan u. Ook de oorschurft wordt veroorzaakt door een mijt. Het is een onschuldige, maar voor het dier buitengewoon hinderlijke aandoening, waarvan de behandeling betrekkelijk simpel is, mits hij onder leiding van een dierenarts plaatsvindt.

In de zomer zal uw hond bij een wandeling in de vrije natuur herhaaldelijk een of meer teken oplopen, vooral wanneer de weg door een streek met veel eiken hakhout leidt of door de duinen.

Over het algemeen zult u deze dieren, die net als de mijten tot de spinachtige behoren, pas ontdekken als ze zich al goeddeels vol hebben gezogen en buiten de vacht uitsteken. Trekt u ze vooral niet zonder omslag los, want dan blijft in de meeste gevallen de kop met de bijtende monddelen in de huid steken en dat kan een verzwering veroorzaken. Wanneer u de parasiet bevochtigt met benzine, aceton, terpentijn, petroleum of desnoods gewone slaolie, laat hij al gauw uit eigen beweging los, waarna u hem verwijderen en verbranden kunt.

TRIMMEN:

De haarverzorging van de Airedale bestaat op de eerste plaats uit het trimmen en plukken.

Onder plukken verstaat men het verwijderen van de rijpe en dode haren, door te plukken met de vingertoppen, of met behulp van een bot trim mes, dit gebeurt tenminste twee keer per het jaar, namelijk in het voorjaar en het najaar, onder trimmen verstaat men eerder het fijnere werk, het modelleren, dat de goede punten van de hond zo gunstig mogelijk doet uitkomen en zijn fouten verdoezelt, althans probeert te verdoezelen.

De vacht van de Airedale bestaat uit stugge, harde dekharen of grannen (bovenvacht) en wolharen (ondervacht). Het haar is pluk rijp wanneer het vrij lang is geworden en zich gemakkelijk laat uittrekken. Het is dan aan de wortels wit of althans licht van kleur. De eenvoudigste oplossing is natuurlijk dat u de hond meeneemt naar een goede honden trimsalon, of hoe dan ook deze inrichtingen mogen heten, of u leert het zelf te doen, dat laatste kan, maar niet zonder een vloek of een traan, maar hebt u het eenmaal onder de knie, dan bespaart u een hoop geld, om nog niet te spreken van de voldoening, die het zelf doen u ook op dit gebied verschaffen zal. Om het werk te vergemakkelijken, zet u de hond op een stevig tafeltje, waarvan u zo nodig de poten inkort om de juiste werkhoogte te geven. Op het blad bevestigt u een rubberen matje, zodat het dier niet wegglijdt. De hond van jongs af gewennen aan deze toiletverzorging, vergemakkelijkt u het werken later. Bedenk hierbij, dat ieder vertoon van ongeduld en hardhandigheid niet alleen de verhouding tussen u en uw hond zal vertroebelen, maar bovendien aanleiding kan zijn, dat het dier een gruwelijke hekel aan het plukken krijgt en zich vrijwel niet meer wil laten behandelen. U neemt nu een plukje haar tussen mesje en duim en trekt dit uit met een rukje, waarbij u de hand iets naar boven houdt en daardoor het mesje ietwat van de huid wegdraait.

Met dank aan Dhr. Marc Smeekens van "Revelation of Scaldis" voor het beschikbaar stellen van alle teksten en foto's voor deze rasspecial.